Андрієві Кокотюсі

димом теменним андрійку
осінь і праліс і просто
вилити в проріз вікон
озера синій простір
листям стелити кволим
брами і брили змоклі
ободом ніби коливом
горлом ловити окрик

світом слутим андрійку
вернуться і наспіють
врізати під лінійку
звивисте тіло змія
покотом жити нині
зимне чоло накривши
місяць від пуповини
відмежувати віршем

тільки на млоснім ґлянці
випуклі ніби видри
ті що мені не сняться
ті що тобі обридли
гангстерів голих двійко
постріли серед хати
— Доброго дня, Андрійку!
— Спати…